

Farkas Albert, Mariann És A Lányuk, Éva

A férjemmel, Farkas Alberttel ketten vagyunk a képen, a karomban Éva lányunk. Brassóban készült a kép 1951-ben, abban az évben, amikor Éva született. Épp annak a háznak a kertjében ülünk, ahova legelőször költöztünk Brassóban. A férjemet, Farkas Albertet egy jégkorongmeccsen ismertem meg, Csíkszeredában, 1948-ban. A férjem főnöke ismerős volt, ő mutatta be. Albert 1923-ban született, Csíkszentdomokoson, ő is zsidó volt, és magyarul beszélt, mint én. Budapesten tanult könyvtáradományt, de amikor megismertem, a román hadsereg tisztje volt. 1950-ben házasodtunk össze, inkább az apám nógatására, aki azt mondta, hogy nehéz abban a városban egy jó zsidót találni. Számomra nem volt fontos, hogy a férjem zsidó vagy nem, minthogy a családom ugyancsak tarka, vegyes volt. Igen sok keresztény van a családban, különösen az unokahúgaim. Nem kötöttünk vallásos házasságot, minthogy nem volt zsinagóga Csíkszeredában. Volt egy, de romos volt, és a zsidók olyan kevesen voltak, hogy nem engedhették meg maguknak, hogy megjavítsák, nem is hiszem, hogy volt tíz férfi, hogy kiteljen a minján. 1940--1944 között pusztult el, amikor a magyarok voltak ott, a berendezést ellopták. Aztán meg a férjem párttag is volt, és ott dolgozott, ahol dolgozott, csak polgári esküvőnk volt. Miután összeházasodtunk, Csíkszeredában laktunk még vagy egy évig. Béreltünk egy szoba-konyhás lakást, annyi volt, ott laktunk. Mielőtt Éva megszületett volna, 1951-ben, a férjemet áthelyezték Brassóba, és amint lakást szerzett, mi is odaköltöztünk, Éva akkor három hetes volt. Én Marosvásárhelyen szültem meg, mert Csíkszeredában nem volt kórház és szakorvos, és anyám nem akart otthagyni, ha valamilyen gond vagy zavar lépett volna fel, az veszélyes lett volna. Minthogy a férjem húga [Maros]Vásárhelyen lakott, nála szálltam meg, ott szültem. Időközben a férjem kapott lakást, majd elhoztuk a bútort és minden egyebet, ami [Csík]Szeredában a mienk volt, Brassóba. A ház állami tulajdonban volt, volt egy szobánk, előszobával, konyha, kert. A férjem 1960-ban kilépett a hadseregből, előbb a kereskedelmi ellenőrök főnöke volt Brassó tartományban. Vagy három évig dolgozott ott, majd kérelmezte az áthelyezését a volt ICRM-hez [vegyi és műszaki termékek és építőanyagok nagykereskedelmi vállalata], a jelenlegi Brintex és a papírárurészleg vezetője lett. Nem akarta otthagyni a katonaságot, de akkor valamilyen leépítések voltak, és kitétek sok szászt, zsidót és magyart. Én sose voltam oda az egyenruhákért, így örvendtem. 1960 után, miután a férjem kikerült a katonaságtól, el akartam menni Izraelbe, de ő nem akart. Nem tudom megmondani,

miért, különben sohasem akart semmit, egy olyan ember, aki mindig elégedett volt azzal, ami van. Elég kényelemszerető volt -- csak legyen meg az étele és a nyugalma. A maga módján elég fura volt, ez az igazság. Így aztán nem adtam be semmiféle dossziét. És a katonaságból való kilépése utáni első években különben sem kaptunk volna engedélyt a távozásra. A férjem, nyugdíjazása után négy évig dolgozott gondnokként a hitközségnél, a keresztényfalvi villánál [körülbelül 12 kilométerre Brassótól], valamint a kápolna adminisztrátoraként, de nekem nem volt közöm a hitközséghez. 1972-73-ban különváltam a férjemtől, már nem értettük egymást, nem szerettem, és munkahelyet változtattam. Csíkszeredába költöztem, anyámmal laktam. Inkább anyám szája miatt jöttem vissza, aki már beteg volt, és erősködött, hogy a család legyen együtt, ha másért nem, legalább az Éva kedvéért. Így aztán visszatértem Brassóba.